

Szarvassá változtató fiú

Sem zöld sem piros festék nem látszik már rajta, a lábán gyógyulnak a Körös meder éles kövei vágta sebek, a szarvaspörköltés vacsorával kezdődő éjszaka karikái is visszaigazodtak már a hétköznapok redőibe a szeme alatt. Egy héttel a múzeumi szarvas-kiállítás megnyitója és a Szarvasáldozás című performansz bemutatója után beszélgettünk Szuhaj György művésztanárral, aki a szerkesztőségben számolta össze, hogy ez az idej már a hatodik olyan alkalom volt, mikor a szarvasi és a Szarvasról elszármazott művészek egy közös kiállításon adnak hírt magukról szülővárosuk közönségének.

– Egy szerény, mondhatni „alibi szintű” kiállításként indult ez a Bolza-kastélyban annak idején. Majd mikor oda költözött a főiskola, mi mentünk a mezőgazdasági kar Körös-parti aulájába. Ott jó helyünk volt, de nehézben tudtuk megoldani az őrzést, és a kiállítás nyitva tartását, így jutottunk el a Tessedik múzeumba, ahol szakemberek segítik a munkánkat. Idén ötven kiállító mintegy hetven munkáját mutatjuk be az emeleti nagyteremben.

– Igen, tulajdonképpen már hozzászoktunk: ha nyár, akkor jön a szuhajgyuris kiállítás. Természetesnek hat. De valahogy az idén eszembe jutott: hiszen ez – tekintve az előkészületeket, a kiállításmegnyitót követő eseményeket is – óriási munka. Te nem vagy közművelődési szakember, múzeumi igazgató, népművelő vagy ilyesmi. Egy képzőművész tanár vagy, aki ilyenkor éppen a pihenőjét tölti. Miért csinálod?

– Mihelyt az ember ezen kezd el gondolkodni, rájön, hogy nincs semmi értelme, ezer fontosabb dolga is lenne. Hogy miért csinálom? Én meg azt kérdezem: Miért csinálja az a sok ember, aki ezekben az eseményekben a segítségemre van? Mert elhíheted, hogy külön cikket lehetne arról írni, hogyan vesz részt tehetsége legjavával a dolgok előkészítésében mindenki, akihez az ügyek in-

tézése közben eljutok. Kérdez meg Leczki Pistát, miért ácsolja meg kérésemre első szóra a magaslest! Vagy ő miért szervezi a Kenumaraton? Tavaly a hal téma kapcsán a halasok, idén a vadászok is minden segítséget megadtak, igazán szívügyüknek tekintették a hozzánk kapcsolódó esemény lehető legszínvonalasabb lebonyolítását.

Egyébként meg az jut most eszembe, amit Andrásfalvy Bertalan kultuszminisztertől hallottam egyszer: Az ember vagy épít vagy rombol, de nem henyél. Talán azért csináljuk, mert érezzük, valamit illik hozzatenni ahhoz, ami város életét jelenti. Valami élménnyel szolgálni az itt élőknek és azoknak, akik ellátogatnak Szarvasra.

– Mondhatni kis népmozgalmontakozik ki az esemény előkészítése során, a porondra kerülő szakma is készséges. És! Jól látható, hogy egyre több a néző is.

– Bereznai Pepe barátom – aki egy volt szentendrei presbiter és most itt Szarvason a szarvassá változott fiúk apját személyesítette meg – így fogalmazott: Az a legnagyobb művészet és érték ebben, hogy az emberek eljönnek megnézni. Az már más kérdés, hogy ki mennyire éli át, kinek mennyi-

re tetszik, és mi a véleménye, de eljön, itt van.

– Azt érzem ilyenkor, hogy hirtelen közünk lesz a művészethez, és ez valami nagyon fontos és jó állapot. Van esetleg valami küldetésstudatféle benne, hogy ebbe az állapotba juttasd az embereket?

– Erre csak valami nagy böldséget lehet válaszolni. Az ötlet megszületése egy pillanat műve, aztán ennek racionális megvalósítása egy hosszabb folyamat, aminek azonban sodrása van, egy jó állapot ez, aminek többek részesei. Szóval, ha akarod, ez inkább nevezhető

segédpítésre készteszük őket, gondolkodjanak magukon, a városban. A mostani alkalommal ugyanúgy történt, mint tavaly, megettük a szarvaspörköltet, az emberek táncoltak és megkezdődött az ötletelés arról, hogy mit lehetne jövőre csinálni.

– A 3T NSZK. Nem árt elismételni, mit, azaz kiket takar ez az elnevezés?

– A 3T az azt jelenti, hogy három tanár, az NSZK pedig nem más, mint Novák, Szuhaj, Kukár. Novák Attila, Szuhaj György és Kukár István. Együtt végeztünk az Iparművészeti Egyetemen.

felelőtlenségnek, mint küldetésstudatnak.

– Ezt meg kell magyaráznod!

– Nem tudom. Tavaly a halnapi vacsorát követő beszélgetésen megfogalmazódott, hogy milyennek is tudnánk elgondolni a szarvasnapot. Aztán ez egy évig csiszolódott. Nem tagadom, benne van ebben annak az izgalma, hogy hatni akarunk az emberekre. Szeretnénk elérni, hogy valami módon közös-

– Az emberek úgy általában barátságban vannak a zenével, a festéssel vagy a szobrászattal, de azt hiszem nem szokványos a kisvárosi ember kiéhezetsége a performanszra. Miért éppen ezt a műfajt választjátok?

– A performansz gyors, erős, mozgalmas, brutális – olyan, mint ez a mai világ. Keresnünk kellett valamiféle kifejezőmódot, amivel ezt érzékeltetni tudjuk, amivel az embereket is ki lehet mozdítani a jelenlegi helyzetükből, hogy valamit csináljanak már, valami történjen már körülöttük.

– A három tagból csak te élsz Szarvason, nem lehet könnyű így létrehozni egy olyan rendkívüli előkészítést igénylő előadást, mint például ez a legutóbbi volt.

– Tavaly nyár óta legalább ötször jöttünk össze megbeszélni a dolgokat, és két „bejárást” tartottunk a kiszemelt helyszíneken. Ez alkalmanként olyan három órás agylóbálás – ahogy nevezni szoktuk. Ilyenkor mindenki hozzáteszi a maga ötletét a már meglévő alapelgondolás-

